

Educar, cosa de tots

QUÈ POT SUPOSAR MÉS TEMPS A L'ESCOLA?

Ens roden moltes idees pel cap quan veim que ja és un fet pel curs venidor l'obertura dels centres abans de l'inici de la jornada escolar. La primera és l'evidència que vivim cada vegada amb més angoixa i organització del nostre temps. Tenim la sensació permanent que no donam abast, que anam accelerats...

En l'anàlisi dels articles que hem llegit ens els quals s'intenta justificar aquest servei de guarda escolar sembla que sols es fa ressò de les necessitats laborals dels pares i d'una manera ràpida de quedar cobertes.

Som conscients que a l'hora d'iniciar l'escolaritat dels fills es planteja la necessitat d'equilibrar els horaris laborals amb els de la vida familiar. Però, ens demanam sempre si les necessitats dels fills com a tals queden cobertes? Sabem descobrir aquestes necessitats que ells no poden manifestar explícitament?

Els fillets i filletes necessiten sens dubte de la proximitat física i emocional dels pares. Quan aquests es troben molt a faltar, amb qui consoliden la confiança bàsica? qui els marca amb claredat els límits? qui els estimula perquè progressin?

Qui millor que els pares podran donar-los una atenció més individual per tenir una millor qualitat de vida?

Com es deu trobar l'infant després d'una jornada escolar carregada?

I la necessitat de respectar els ritmes biològics del son i , la tenim en compte? La unitat d'alteracions del son de l'Institut Deixeu ens alerta dels perills que comporta la ruptura d'aquest esmentat ritme.

Recentment, l'informe fet per la Society for Research in Childrens Development ens explica, sense atrevir-se a aconsellar un temps màxim d'estada a l'escola infantil, que els fillets que hi passen més de les trenta hores setmanals tendeixen a mostrar un major grau d'agressivitat. Certament, molts professionals detectam freqüentment a les aules cansament, dificultats de concentració, certa agressivitat...

És obvi que uns pares que fan una opció per la vida familiar el que necessitaran bàsicament serà temps. Després , si són conscients del que suposa créixer i educar en família voldran un temps de qualitat. Açò crea angoixa a tots aquells pares que veuen difícil conjugar feina i família i que, disposats fins i tot alguns a reduir part del seu horari de treball, es troben sotmesos a les pressions laborals: jornades extenses, rigidesa horària, forta competitivitat...

Ens trobam , idò, mancats d'una protecció social a les famílies i amb poca flexibilitat laboral. En aquest sentit sembla ser que esteim molt enfora dels nostres vesins europeus. A Espanya, sols un 8% dels assalariats pot acollir-se a l'opció de treballar a temps parcial, quan la mitjana europea ronda el 20%. En qüestió d'ajuts econòmics, també anam a la cua. França i Alemanya encapçalen la llista de països amb "subsidiis d'ajut" universals des del primer fill (unes 25.000 ptes. mensuals). A Espanya, hem d'esperar el tercer fill per tenir dret a una subvenció automàtica (per accedir-hi des del primer, s'han de justificar uns ingressos mínims). Amb aquest panorama no és estrany que tinguem l'índex de natalitat més baix del món.

Tanmateix, darrerament en el nostre país ja han sortit algunes associacions que reivindiquen les millores socials de les famílies.

Per altra banda, si el sistema educatiu, opta per ampliar l'obertura del centre com a mesura pal.liativa, en tot cas aquesta ha d'estar convenientment controlada i regulada. Que un centre ofereixi una oferta horària àmplia no ha de suposar que una família pugui esgotar aquesta oferta. S'ha de vigilar en cada cas perquè no es cometin abusos en aquest sentit.

No hem d'oblidar que el subjecte principal de la nostra tasca educativa és l'infant i aquest, com

hem dit abans, té unes necessitats socioafectives bàsiques que ha de cobrir en primer lloc la família.

Equip de Treball d' Educació Infantil del Moviment de Renovació Pedagògica de Menorca

DM-30/06/2001
UH-29/06/2001